

Dompapen synger, kjøttmeisen nynner. Fjøsnessen fjaser, mens kristne knaser. Bonden han skjelder, Gardruden gneldrer. Ikke slip inn sånt pakk på min gård, sann! Det var en gang i Fjøsnessens land. Inn kom kristne mann, Tuftekallen ble forbannet sann! Jagde alle og en ut på tynne grein. Trampa med sitt bein, greina knakk og alle samme falt. Nedover min sann, ut i Nøkkens vann. Nøkken dukke opp han jafseri seg alle sammen. Fjøsnessen, tar seg en dans, svinger sin svans. Fjøsnessen, henter sin mat, tømmer sitt fat. Fjøsnessen, han blir ei vred, han holder fred. Fjøsnessen, Men blir han glemt da blir det bråk.

På sin storgård, har Fjøsnessen får, kveg og kyllinglår og masse griser hest og høner. Han har ofte fest og da blir det blest. Alle drikke mest, alle gamle kjenninger er der. I sånn lystig lag fins ei morgendag. Fjøsnessens behag smitter alt og alle sammen sann. Fjøsnessen, tar seg en dans, svinger sin svans. Fjøsnessen, henter sin mat, tømmer sitt fat. Fjøsnessen, han blir ei vred, han holder fred. Fjøsnessen, Men blir han glemt da blir de bråk.

Som et vindpust i fra nord. Her bliver vi revet med alle mann på den eventyrlige reisen fra lokal bris til internasjonal storm. Ja, det er ingen tvil i Ola Nordmanns hjerte; Joik har større kraft enn krutt.

Dompapen synger, kjøttmeisen nynner. Fjøsnessen fjaser, mens kristne knaser. Bonden han skjelder, Gardruden gneldrer. Ikke slip inn sånt uakk på min gård. Fjøsnessen, tar seg en dans, svinger sin svans. Fjøsnessen, henter sin mat, tømmer sitt fat. Fjøsnessen, han blir ei vred, han holder fred. Fjøsnessen, men blir han glemt da blir de bråk.